

**KULE
KİTAP**

BİZİM MAHALLEDE ŞENLİK VAR

Ali Gül

Kule Kitap®

www.kulekitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

İşletme Koordinatörü: Muhammed Yurt

Yayın Yönetmeni: Murat Şereföğlü

Editör: Süleyman Kayhan

Son Okuma: Murat Şereföğlü

Mizanpaj Tasarım: Emir Tali

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Mart 2025

ISBN: 978-625-6086-26-5

Matbu Ajans / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

"Kule Kitap Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir."

**BİZİM MAHALLEDE
ŞENLİK VAR**

Ali Gül

İÇİNDEKİLER

Kule Kitap Yayınevinin Yayın Esasları.....	7
Ön söz	9

YILANDAN DOST	11
İLK TELEVİZYON.....	19
İLKOKULA BAŞLARKEN.....	27
EYVAH! YANDI BU ÇOCUKLAR!.....	32
1. SINIFLAR 5. SINIFLARA KARŞI.....	36
CUMARTESİ ENSE YAPMAK LAZIM	39
SÜT BANYOSUNA İNAT SÜT TOZU BANYOSU.....	41
HAMDİ HOCA'NIN AV MERAKI	43
SINIFTAN ŞİŞEYE YETİŞMEK.....	47
SINIFIMIZA BİR MELEK GELDİ.....	51
LASTİKLE GELEN SERVET	55
KAYIP KEÇİ İLE KUZU	61
DEV KALKAN.....	64
YAZLIK SİNEMALARIN KAYIP BÜYÜSÜ	66
PİKNİKTE CÜZDAN BULMAK UĞURSUZLUK GETİRİR.....	70
KIBRIS'A AYŞE'Yİ TATİLE GÖNDERMEK	79
BEYAZ SİNEK KÂBUSU VE YIKILAN OCAKLAR	83
ELEKTRİK KESİNTİLERİ VE UZAYAN KUYRUKLAR.....	86
MAHALLENİN DELİSİ KIRK AKILLIYA BEDEL	92
ÇIRAKLARIN AHI KALFALARDA KALMAZ	100
BİR GÜLÜ SEVDİM, VİRGÜLÜ SEVDİM	113
İLKOKULDA BİR MECNUN LEYLASIZ NEYLESİN?.....	116
BİZİM MAHALLE SİZİN MAHALLEYİ DÖVER	122
DÜŞLERE YOLCULUK.....	128

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Kule Kitap:

Sağlam yapıları ve uzun ömürleriyle bilinen kuleler gibi üzerinde yükseldiği entelektüel ve sanatsal değerlerle zamanın yıpratıcılığına direnen, geçmiş ile gelecek arasında kurduğu bağla yarınlar zengin bir miras bırakmayı hedefleyen bir yayınevidir.

Klasikten moderne uzanan kültür vadisinde, okuyucularına zihinsel olarak daha yüksek bir bakış açısı ve estetik beğeni kazandıracak fikir ve sanat eserlerini yayımlamayı amaçlar.

İlkeli yayıncılık anlayışıyla, Anayasa'da belirtilen Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine ve toplumun değerlerine bağlı kalacak, hiçbir ideolojinin veya politik düşüncenin hizmetinde olmayacaktır.

Bünyesine katacağı eserleri seçerken bunların kendinden sonrakilere kılavuzluk edebilecek, ilham verebilecek, içerikleriyle özgün, dil ve anlatımıyla yüksek kalitede olmasına dikkat edecektir.

Ticari kaygılardan ziyade edebî, sanatsal veya bilimsel değere göre toplumun genel yararına uygun, eğitici, bilgilendirici ve estetik değer taşıyan eserlerin seçilmesine özen gösterecektir.

Farklı bakış açılarına, kültürlere ve dillere yer verecek zengin bir yayın portföyüyle eser çeşitliliğini artırırken bu eserleri ait oldukları kültürde de nitelikleriyle öne çıkmış seçkin eserler arasından seçecektir.

Yayımlayacağı eserlerin her safhasını akademik bir titizlikle takip edecek; dil bilgisi, yazım kuralları, tutarlılık ve anlam bütünlüğü gibi

konularda sıkı bir editoryal süreçten geçmesini sağlarken Türk Dil Kurumunun Yazım Kılavuzu'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edecektir. (Tarih konulu eserlerde, özellikle Arap harfli kaynaklarla yapılacak çalışmalarla uyumlu olması açısından, özel isimlerin yazımında ait olduğu dildeki yazılışı esas alınacaktır.)

Yazarlardan intihal ve etik ihlali yapmadıklarına dair yazılı beyan alacak, fikri mülkiyet hakları konusunda hassasiyet gösterecektir.

Her kitabı bir miras olarak yarınlarımıza emanet ederken sıradan kitaplardan ziyade derinlik ve anlam arayan okurlarını entelektüel bir zirve yolculuğuna davet ediyor.

Faydalı olmak dileğiyle...

ÖN SÖZ

Kitabımda 1970'lerin Türkiye'sinde bir taşra ilçesindeki (Tarsus) mahalle kültürünü, o dönemde yaşanan sosyal, ekonomik, kültürel olayları gözler önüne sererken aslında o yıllarda bütün ülkemizin mahallelerini 6-7 yaşlarında bir çocuk gözünden yalın bir dille anlatmaya çalıştım.

Maksadım 1970'li yılların mahalle kültürünü günümüz Türkiye'sinde bulamayıp o dönemleri özlemle anan büyükleri, geçmişe doğru kısa bir yolculuğa çıkarmak ve o dönemleri hiç bilmeyen gençlerimize sevgi, saygı, merhamet duygularıyla yoğrulmuş o mahallelerdeki vefanın, dürüstlüğün, dayanışmanın tuhaf karşılanmadığı yılları tanıtmaktı.

Cep telefonları, tabletler, laptoplar yoktu. Sosyal medya diye bir şey yoktu. Onların yerine yaşam enerjimiz bulunduğundan hiç sıkılmadık tabii ki! Yaşam enerjimiz varsa yaşadığımız her anın tadına varırız. Unutmayalım ki: Her zaman "Bizim Mahallede Şenlik Var."

Bu kitabımı sevgili eşim Nurgül, 1970'li yılların mahalle kültürünü yaşatan her zaman rahmetle andığımız canım annem Diba, canım babam Suphi, canım ağabeyim Mehmet, canım ablalarım Selma ve Türkan, değerli dostlarım Mustafa Kemal Çelik ve Mehmet Kutlu'ya ithaf ediyor, yayınlanmasında büyük emeği geçen Kule Kitap Yayınevi çalışanlarına teşekkür ediyorum.

Ali GÜL
Yunusemre, 17.02.2025

YILANDAN DOST

Pazar günü öğleden sonra annem bizleri parka götüreceğini söyleyince dünyalar benim olmuştu. Park; hepimiz için salıncak, kaydırak, dönme dolap... Kısacası eğlence demektir. Hazırlık yapmaya başladık. Yedek kıyafetler, su, çekirdek, bisküviler, plastik top, uzun ip... Ne gerekiyorsa aldık.

Komşumuz Şermin Teyze de dört yaramaz oğlunu toplayıp gelecekti. Bunu duyunca biraz keyfim kaçtı. Oğullarından en büyükleri Kadir Ağabey benden beş yaş büyüktü. Onu severdim. O kardeşleri kadar yaramaz ve küfürbaz değildi. Bazen şımarırdı. Ondan küçük olan Murat benden bir yaş büyüktü. İnanılmaz derecede huysuzdu. Devamlı kavga çıkartır, küfreder, mahallenin kadınlarına laf atardı. Kadınlar ise “küçük” diye umursamayınca iyice terbiyesizleşir, anasından esaslı bir şamar yemeden durulmazdı. Ne zaman bir araya gelsek “Benim babam senin babanı döver.”, “Asıl benim babam senin babanı döver!” tartışmalarıyla birbirimize girerdik. Benden bir yaş küçük Kerem kapkara derili, kepçe kulaklı, her tarafı devamlı yara bere içinde gezen tam bir baş belasıydı. Düz duvara tırmanır, her türlü hayvana bir şekilde eziyet ederdi. Mahallenin en azgın köpeği “Sarı Diş” bile Kemal’i görünce kuyruğunu kısırtıp kaçacak delik arardı. Kediler, kuyruklarına teneke bağlayan bu iblisle karşılaşmamak için mahalleyi terk etmişlerdi. Ya tavuklar! Yumurtladıklarında Kerem’in korkusundan gıdaklayamazlardı bile. Ondan bir yaş küçük Tevfik ise her gördüğü şeyi var gücüyle ağlayarak isteyen, uyurken ağlayan, gülerken ağlayan, yemek yerken, su içerken ağlayan, altını kirletince avazı çıktı-

ğı kadar bağırın tam bir gözyaşı ve gürültü makinesiydi. Bu kadar çok sesi nasıl çıkarabildiğini hâlen merak ederim. Bu kardeşler, evleri aynı avluda bulunan Necati Emmi ile Fatma Nine'nin torunlarıydı. Necati Emmi aksi, huysuz bir ihtiyardı. Hanımı Fatma Nine ise mahallenin sağlık meleğiydi. Kırık çıkık tedavisinden tutun, boğaz ağrısına kadar tüm komşuların yardımına koşardı. Anlaşılan torunlar, büyükbabaları Necati Emmi'ye çekmişlerdi.

Annem bana Bakkal Necmi Amca'dan bir avuç şeker alınca ben de Şermin Teyze'nin çocuklarına ikişer tane dağıttım ama Tefvik var gücüyle ağlayarak bizim elimizdeki şekerleri de isteyince canım sıkıldı. Kerem hemen kardeşine bir parça Arap sabunu getirdi. "Al bunları babam göndermiş. En güzel şeker bunlarmış." deyip Tefvik'in ağzına tıkınca kıyamet koptu. Tefvik bağırdıkça ağzı köpürüyordu. Şermin Teyze, Kerem'in kulağını kopartırcasına çekiştirip ensesine okkalı bir şamar indirdiyse de Tefvik yatışmamıştı. Annesi ağzını yıkadıkça Tefvik'in ağzı köpürüyor. Zaten ağlayacağıym diye öksüre tıksıra deterjan sularından bir parça yutunca anında ishal olup altına kaçırırdı. Zavallı Şermin Teyze bu çocuklarla tek başına uğraşıyordu. Kocasını Almanya'da işçi olarak çalıştıyordu. Ama para gönderdiği yoktu. Dedikodulara göre orada vur patlasın çal oynasın gününü gün ediyormuş.

Sonunda yola çıktık. Ama ne çıkış... Annem hem benim elimden hem de Murat'ın elinden tutuyordu. Murat'ın tek laf atamadığı ve çekindiği annem, hazırladığı koca çantası omzunda mağrur bir general gibi sert adımlarla yürüyordu. Kadir, kardeşi Tefvik'in elinden tutmuş salına salına ilerliyor; Tefvik de ona ayak uydurmada hiç zorluk çekmiyordu. En tehlikelisi Kerem ise annesinin pençe gibi kavradığı elinden arada bir kurtulmak için debeleniyor. Ama annesi asla hâkimiyeti elden bırakmıyor, çekiştire çekiştire yürümesini sağlıyordu.

Annem faytoncu Rıza Amca'nın hizasına gelince durup Şermin Teyze'ye "Kız Şermin böyle olmayacak faytona binelim." dedi. Şermin Teyze bu teklifi hiç nazlanmadan seve seve kabul etti.

Rıza Amca, başında subay şapkalarına benzer kırmızı şeritli şapkası ile üzerine giydiği krem rengi pirinç düğmeleri olan forması ile biraz geçkin yaşı ile pek etkileyiciydi. Rıza Amca'nın faytonu kendisi gibi pek süslüydü. İki tane atın çektiği pırıl pırıl faytonu sanki padişah faytonuymuşçasına göz alıcıydı. Ama Rıza Amca atların kuyruklarını birbirine kim bilir kaçınıcı kere bağlayan, faytonun arkasında kaç defa asılarak seyahat eden, kırbacının tadını kaç defa tadan Kerem'i de çok iyi tanımaktaydı.

Rıza Amca Kerem'i görünce irkildi. "Olmaz bacım." dedi, kararlı bir sesle: "Senin bu çocuk varken sizleri bindiremem."

Rıza Amca, Şermin Teyze'nin yalvarmalarına dayanamayıp bizi arabasına bindirdi. Bu arada "Huysuzluk ederse kulaklarını kopartırım." demeyi de ihmal etmedi. Atlar hareketlenince koşumlarındaki ziller de çın çın ötmeye başladı.

Tevfik, atlardan korktuğundan arabadan inene kadar uludu. Murat, yol kenarından geçmekte olan adamların üzerine tükürdü. Kadir Ağabey, kendi yaşıtı çocuklara avaz avaz bağırarak küftetti. Kerem ise inanılmaz bir sakinlikle yerinde oturdu. Süt dökmüş kedi gibiydi. Fırtına öncesi sessizlik olduğunu arabadan inince fazlasıyla gösterdi.

Hepimiz arabadan indik. Annem Rıza Amca'ya parasını verdi. Adamcağız atların dizginlerini hafifçe çekiştirerek "Deeeeh!" dedi. Atlar uyuşuk uyuşuk hareketlenmişken Kerem birden atların arkasından inanılmaz sesler çıkararak bağırma ve koşmaya başladı. Atlar o güne kadar duymadıkları acayip seslerden ürktüler. Korkuyla koşacağım diye birbirlerine karıştılar. Faytonun tekeri çukura girdi. Neredeyse devriliyordu. Rıza Amca atları güç bela durdurdu. Kırbacı

elinde arabadan indi. Kerem ise Rıza Amca'nın peşinden geleceğini çok iyi bildiğinden çoktan kayıplara karışmıştı bile.

Rıza Amca söylenmeye başladı. "Bacım ben size bu çocuklarınızı zapt edin dediydim." Zavallı Şermin Teyze ezilip büzülüyor ama ne çare. "Vallahi gördün Rıza Efendi, arabada düzgün durdu. Ben ona bunun hesabını soracağım. Vallahi de billahi de burnundan getireceğim. Sen hiç merak etme."

Rıza Amca söylene söylene arabasına çıktı. Atlarını yavaşça koşturup oradan uzaklaştı. Atların zilleri onlar koşarken çın çın ötüyordu.

Park cıvı cıvıldı. En güzel çiçekler, en güzel kuşlar, en güzel kelebekler karşımıza geçmiş hepimizi büyülüyordu. Boy boy çam, turunç ve kauçuk ağaçları yeşilin her tonunu önümüze seriyordu. Büyük bir coşkuyla biz çocuklar bir anda salıncaklara hücum ettik. Sallanmaktan sıkılınca kaydıraklara saldırdık. Murat oradaki çocuklarla kavgaya tutuşunca Kadir Ağabey de kavgaya katıldı. Şermin Teyze annemle beraber kavgayı engellemeye çalışırken diğer çocukların anneleri de işe karıştı. Küçük çaplı mahalle kavgasını iki polis, üç park görevlisi zor ayırdı. Allah'ım o çocukların anneleri de ne şirretmiş öyle! Yine de annemle Şermin Teyze'yi alt edemediler. Nereden çıktığını anlamadığım kaçak Kerem'in de işe karışması yüzünden ortalık arapsaçına dönmüştü.

Biraz daha oynadıktan sonra ben sıkıldım. Dönme dolaba binmedim. Tevfik'in ağlamasına dayanamıyordum. Kerem'in kaydırağın üzerinden kafama tükürmesi de beni çileden çıkartmıştı. Topumu aldım. İlerdeki çimenlerin arasına daldım. Topu yere koyup yakınımdaki ağaçlara nişan alarak şut çekiyordum. Karşımdaki ağacı vurmaya çalışırken top ilerideki çalılıkların arasına gitti. Almaya gidince rengarenk yılanı gördüm. Kocamandı. Çalılıkların arasından nazlı nazlı kıvrılarak ilerliyordu. Beni fark edince durdu ve başını kaldırdı. Nedense yilandan korkmam. Hele bu rengarenk koca yilandan korkmak aklıma

bile gelmedi. Başını kaldırdığında bana gülümsediğini hissettim. Ben de gülümsedim. Yılanı yaklaşıncı o da yaklaştı ve başını eğdi. Sanki “Benden korkma!” der gibiydi. Hemen dantel ören annemin yanına koştum. Birkaç tane bisküvi aldım. Annem “Nereye gidiyorsun çocuğum? Burada yesene bisküvilerini.” deyince “Yok anneciğim bunları arkadaşşıma götürüyorum çok acıkmış.” diye yanıt verdim, koşmaya başladım. Annem benim gittiğim tarafa doğru baktıysa da oradaki arkadaşşıımın kimliği konusunda bir şey anlayamamıştı.

Çalıkların oraya gidince yılanı göremedim. Üzül müştüm, neredeyse ağlayacaktım. Tam o sırada ilerideki çalıkların arasından gelen hışırtıyı duydum. Pırıl pırıl yanardöner derisi ile gök kuşağı renkleriyle o koca gövdesiyle bana doğru sürünerek kıvrıla kıvrıla geliyordu. Yanıma gelince durup başını tekrar bana doğru kaldırdı. Gözlerinin içi gülüyordu. Bisküvileri kırıp önüne bıraktım. Kokladı fakat yemedi.

Şermin Teyze'nin çocuklarından çok daha terbiyeliydi. En azından kafama tükürmemiş benimle kavgaya tutuşmamış ve hiç küfür etmemişti. Şermin Teyze'nin çocuklarının gürültüsü bütün parkı kaplıyordu. Benim varlığımın farkında bile değillerdi. Oysa o koca yılan yanımdan ayrılmıyor, bana gülümsüyordu. Ben tekrar annemin yanına gidip “Belki yer.” diye çekirdek aldım.

Döndüğümde onu yine göremedim. Sonra tekrar hıştırtılar arasında çalılardan çıkarak yanıma geldi. Başını yere koydu. Çekirdekleri önüne koydum. Kokladı yine yemedi. “Ne yedireyim sana bilmem ki!” dedim. Yanına oturdum. Yılan, başını yere koymuş öylece bana bakıyordu. Onunla konuşmaya başladım. “Sen kaç yaşındasın?” Cevap yok. “Ben beş yaşındayım ha!”, cevap yok. “Senin annen baban var mı?” Cevap yok. “Benim annem, babam var. Ama babam burada değil, Almanya’da. Yakında gelecek.” Gene cevap yok. Sustum. Birden aklıma geliverdi. “Elma yer misin?” diye sordum. “Dur sana elma getireyim.” Elma getirmeye annemin yanına giderken park görevlisinin elinde sopayla oralarda gezmesi dikkatimi çekmemişti. Annemin yanına geldim. “Anne, arkadaşım elma yiyecekmiş. Ona elma götürebilir miyim?” Annem yılanın olduğu yöne dikkatle baktığı hâlde bir şey görememenin merakıyla “Kimmiş o arkadaşın bakayım çocuğum ?” dedi. Ben arkadaşımı tanıştırma hevesi ile “Çok iyi bir arkadaş anne, o bir renkli yılan benim yanıma geliyor onunla sohbet ediyoruz.” dedim. Bir yılanla sohbet edilemeyeceğini çok iyi bilen annem hayal gücümün ürünü zannettiği yılanı önemsemedi. “Haaa! İyiymiş tamam yavrurum, arkadaşına elmayı götür birlikte yiye.”

Sevinçle elmayı götürmek için çalılara doğru yöneldiğimde park görevlisinin elindeki sopayla yerde bir şeye devamlı vurduğunu fark ettim. Park görevlisi ben yanına doğru gelirken sopanın ucunu havaya kaldırdığında arkadaşım yılanın cansız gövdesini sopanın ucunda görünce arkadaşına doğru koşmaya başladım.